

Kálnay Adél

UTAZÓ

Viszi a szemem a világot
magával, s mindent egy
helyre gyűjt, oda, ahol
a képek majd szépen
összeérnek, s gömb lesz
belőlük, csillogó csoda.

Megvillannak benne a
sáros udvarok, a néma
kertek, s a lusta dáliák,
kering a falhoz támasztott,
ócska seprű, a rövid láncon
csaholó kutya, az árokperti
pipacsok, s a szélcibálta,
mindig bús akác.

Viszek, viszek mindent
magammal, nem tudom
elhagyni, letenni se,
még nem tudom, mindez
mire lesz jó, mire kell,
de szemem elkapta,
s nem engedi el soha.

Agyamba, lelkembe
égtek a képek, mint
régi dagerrotípiák,
évek százai keveregnek,
lámpa körül zsongnak
így a tarka lepkék,
fel-felvillannak és
sisteregve enyésznek el.

Mióta is utazom, mióta!
Közben egyre gyűlnek
képeim, s néha azt hiszem,
láttam már mindent,
minden örömet és
minden szenvedést.

Tudod, egyszer még
Istent is láttam,
apró lányka volt,
rozzant ajtókeretnek
dőlve álldogált,
szurtos kis kezét
nyújtotta ételért,
s éjsötét szeme
égetett, mint a tűz.